

Arrest

**nr. 351 936 van 26 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CARON
Elisabethlaan 122
2600 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 10 mei 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 23 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 april 2024 dient verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, via de Belgische werkgever een aanvraag in voor een gecombineerde vergunning voor bepaalde duur. Op 2 augustus 2024 beoordeelt de dienst Economische Migratie van het departement Werk en Sociale Economie van de Vlaamse overheid de aanvraag gunstig. De geldigheidsduur van de toelating tot arbeid is bepaald van 1 september 2024 tot en met 31 augustus 2025. Op 24 september 2024 beslist de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris tot toekenning van een gecombineerde vergunning (bijlage 46). Het toegekende visum D is geldig voor één jaar of beperkt tot de duur van de toelating tot arbeid indien deze korter is dan één jaar.

1.2. Op 5 februari 2025 komt verzoeker in België aan.

1.3. Op 15 december 2025 beslist de gemachtigde van de bevoegde Minister dat de A-kaart mag worden verlengd tot 22 september 2026.

1.4. Op 9 januari 2026 beslist de dienst Economische Migratie van het departement Werk en Sociale Economie van de Vlaamse overheid om de toelating tot arbeid in te trekken. Op 3 maart 2026 informeert de gemachtigde van de bevoegde Minister de Belgische werkgever dat het recht op verblijf van verzoeker na een termijn van negentig dagen van rechtswege eindigt indien hij niet meer mag werken. Op dezelfde dag wordt ook de burgemeester van Antwerpen ervan op de hoogte gesteld dat de huidige A-kaart van verzoeker ten laatste op 9 april 2026 dient te worden ingehouden.

1.5. Op 10 mei 2026 wordt verzoeker door de federale politie bij een huiszoeking aangetroffen terwijl hij een woning aan het renoveren was en wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Aan de Heer:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽¹⁾,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

*- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,
uiterlijk op 10.05.2026.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

X 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Betrokkene bezit geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer van de politiezone van Antwerpen.)

X 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene heeft verlies van verblijfsrecht sinds 09.04.2026.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig oud artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet)

doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 50, § 2, 1°, en 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het *“recht op toegang tot de rechter en effectieve rechtsbescherming”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de onderzoeksplicht.

Het middel wordt in de syntheseseminarie als volgt uiteengezet:

“1. Artikel 51§2 lid 2 bicombi art. 40§4 1° lid en art. 50§2 1°KB van 8 oktobr 1981

Het wordt niet betwist dat concluant recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk mits hij als werknemer deelneemt aan het economisch verkeer in België, dan wel is ingeschreven als werkzoekende.

Concluant was werknemer bij E. H. (...) BV, dit is ook de reden dat hij naar België is gekomen.

Concluant wenst in België te blijven en wenst derhalve werk te gaan zoeken, doch was het voor hem tot op heden niet makkelijk om dit te vinden nu hij slachtoffer werd van ernstige feiten. Concluant moest derhalve even bekomen van het feit wat er allemaal gebeurd is. Doch wenst hij wel degelijk werk te gaan zoeken.

Concluant was derhalve volledig in orde en heeft aanzienlijke kosten gemaakt om in België te kunnen komen werken.

2. Arbeid concluant

De tegenpartij stelt dat concluant niet heeft gezocht naar werk, hetgeen manifest onjuist is. Hij heeft wel degelijk herhaaldelijk gesolliciteerd.

Er was in casu sprake van administratieve overmacht en een vicieuze cirkel, waarbij werkgevers hem weigerden aan te nemen omwille van het ontbreken van de vereiste verblijfsdocumenten en bijgevolg het ontbreken van een open toegang tot de arbeidsmarkt.

Hoewel de regelgeving in theorie een actieve zoektocht naar werk vereist, werd dit in de praktijk onmogelijk gemaakt door dezelfde regelgeving die tewerkstelling afhankelijk stelt van een geldige verblijfstitel.

Concluant kan niet worden verweten of gesanctioneerd voor een feitelijke en juridische onmogelijkheid die door het systeem zelf wordt gecreëerd, conform met het algemeen rechtsbeginsel van redelijkheid en het adagium ‘nemo auditur propriam turpitudinem allegans’.

Daarnaast kon concluant de afgelopen maanden feitelijk noch juridisch een andere tewerkstelling aanvatten, aangezien zijn contract en single permit verbonden bleven aan E. H. (...), terwijl deze onderneming zelf het voorwerp uitmaakte van een officieel gerechtelijk onderzoek. Zolang deze administratieve en gerechtelijke onzekerheid aanhield, was zijn statuut in de praktijk bevroren en kon hij niet rechtsgeldig overstappen naar een andere werkgever.

Zolang de inspectie liep en de rechtbank geen uitspraak had gedaan, was er aldus sprake van een wettelijke blokkade en overmacht die elke arbeidsmobiliteit verhinderde.

Deze impasse is pas beëindigd op 28 mei 2026, waarop de rechtbank het faillissement van E. H. (...) officieel heeft uitgesproken. Pas vanaf dat ogenblik is er opnieuw juridische duidelijkheid en werd hij effectief in de mogelijkheid gesteld om een nieuwe procedure op te starten.

Het is dan ook manifest onredelijk om te stellen dat concluant over een periode van drie maanden zou hebben beschikt om werk te vinden, aangezien hij pas sinds de uitspraak van het faillissement, dd. 28 mei 2026 juridisch vrij is om stappen te ondernemen.

Dit betreft bijgevolg een situatie van overmacht.

3. Vermeende feiten van zwartwerk

In de nota met opmerkingen van de Belgische Staat d.d. 2 juni 2026 wordt verwezen naar het feit dat cliënt zou hebben zwartgewerkt op 10/05/2026. Dit wordt evenwel uitdrukkelijk betwist.

Concluant was die dag aanwezig bij een vriend om hem te helpen met een kleine klus in zijn eigen woning, louter in het kader van een vriendendienst.

Deze persoon, een goede vriend van concluant, heeft ter plaatse zelf aan de verbalisanten verklaard dat het louter om een vriendendienst ging en aldus niet om zwartwerk. Desondanks werd de situatie door de politie gekwalificeerd als illegale tewerkstelling. (STUK. 5)

Voorts heeft de politie die dag een bedrag van 800,- EUR in cash in beslag genomen bij concluant, zonder dat hiervoor een ontvangstbewijs werd afgeleverd. Na inzage van het proces-verbaal blijkt bovendien dat dat bedrag niet werd vermeld, hetgeen minstens vragen oproept omtrent de volledigheid en nauwkeurigheid van de vaststellingen.

De kwalificatie “illegale tewerkstelling” wordt dan ook uitdrukkelijk en zonder enige twijfel betwist. Concluant heeft geen arbeidsprestaties verricht in het kader van een arbeidsovereenkomst en werd niet betaald voor de hulp die hij die dag heeft geboden. Hij was enkel aanwezig in de woning om een eenmalige, kosteloze vriendendienst of hulp te verlenen. Er was geen sprake van loon, geen economische tegenprestatie en geen gezagsverhouding.

Volgens vaste rechtspraak vereist het bestaan van tewerkstelling de cumulatieve aanwezigheid van arbeid, loon en een gezagsverhouding. Het loutere feit dat de politie hem ter plaatse heeft aangetroffen, volstaat geenszins om het bestaan van een arbeidsovereenkomst of illegale tewerkstelling aan te tonen. Bij gebrek aan bijkomend en objectief bewijs, zoals vaststellingen van de sociale inspectie of andere sluitende elementen waaruit een economische activiteit blijkt, blijft de stelling van de tegenpartij berusten op een loutere veronderstelling die niet voldoet aan de vereiste motiverings- en bewijsstandaard.

4. Schending van het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging (art. 6 EVRM, algemene beginselen van behoorlijk bestuur)

Concluant is analfabeet en kan niet lezen of schrijven; dit zou volgens haar zelfs door de politie op de Bijlage 13 zijn genoteerd. Niettemin werd hij verhoord en heeft hij documenten, waaronder de Bijlage 13 en andere verklaringen, ondertekend zonder bijstand van een tolk of een gespecialiseerde raadsman in vreemdelingenrecht.

In deze omstandigheden kon concluant de inhoud van de hem voorgelegde documenten, de juridische kwalificatie van de feiten en de gevolgen van zijn verklaringen en handtekeningen niet begrijpen. De tegenpartij heeft nagelaten om, gelet op de gekende kwetsbaarheid van verzoeker, passende maatregelen te nemen om zijn rechten van verdediging te waarborgen.

Dit vormt uiteraard een schending van het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging, zoals beschermd door artikel 6 EVRM en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissing tot uitwijzing, die rechtstreeks voortbouwt op verklaringen en documenten die onder deze omstandigheden zijn verkregen, is derhalve onzorgvuldig voorbereid en ontoereikend gemotiveerd.

5. Onvoldoende en onzorgvuldige belangenafweging in het licht van artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet

De motivering van de beslissing beperkt zich in wezen tot het vaststellen van het ontbreken van geldige verblijfsdocumenten, het ontbreken van een arbeidskaart en het verlies van verblijfsrecht sinds 09.04.2026.

De tegenpartij stelt in het bevel dat concluant geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België zou hebben en geen medische problemen, en besluit dat een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM niet aannemelijk is.

Deze vaststellingen zijn gebaseerd op verklaringen die zijn afgelegd door een analfabete man zonder tolk of adequate juridische bijstand. De betrouwbaarheid van deze verklaringen is dus ernstig in vraag te stellen.

Bovendien beperkt de motivering zich tot een loutere verwijzing naar het ontbreken van gezinsleven en medische problemen, zonder enige concrete afweging van de reële en actuele kwetsbaarheid van concluant:

- de duur en omstandigheden van het verblijf van eiser in België;
- zijn rol als (potentieel) slachtoffer in een lopend onderzoek naar sociale fraude, niet-betaling van lonen en economische uitbuiting;
- de impact van een onmiddellijke uitwijzing op zijn mogelijkheid om zijn rechten in het kader van het dossier tegen de werkgever uit te putten;
- zijn sociaal-economische kwetsbaarheid (geen inkomen, geen uitkeringen, geen OCMW-steun);
- hij leeft in constante angst voor arrestatie en deportatie na het verstrijken van de termijn, zonder dat hij de draagwijdte van die termijn begreep wegens zijn ongeletterdheid en het ontbreken van een tolk.

De beslissing is daardoor onvoldoende individueel gemotiveerd en onevenredig zwaar in verhouding tot de nagestreefde doelstelling (handhaving van de vreemdelingenwetgeving). Een minder ingrijpende maatregel, zoals het toestaan van (tijdelijk) verblijf in functie van het lopende onderzoek en de gerechtelijke procedures, had moeten worden overwogen.

De loutere, standaardmatige verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zonder concrete en individuele afweging van de specifieke kwetsbaarheid en de positie van eiser als slachtoffer van mensenhandel en economische uitbuiting, voldoet niet aan de motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel.

De beslissing miskent aldus de positieve verplichtingen van de Staat onder artikel 3 en 8 EVRM om slachtoffers van mensenhandel en ernstige uitbuiting effectief te beschermen en hun toegang tot justitie te waarborgen.

6. Schending rechten van verdediging . recht op toegang tot de rechter en effectieve rechtsbescherming

De problemen met concluant zijn verblijf- en werkvergunning rechtstreeks verband houden met de wanpraktijken van deze werkgever. (STUK 2)

Daarnaast werden volgende instanties reeds ingeschakeld:

- de Toezicht op de Sociale Wetten (Arbeidsinspectie), belast met het onderzoek naar de vastgestelde sociale fraude en looninbreuken;

- de Kamer voor Ondernemingen in Moeilijkheden van de Ondernemingsrechtbank, belast met de beoordeling van de financiële toestand en mogelijke ontbinding van de betrokken vennootschap.

Concluant wenst zijn verblijf in België dan ook verder te zetten, teneinde zijn rechten in het kader van de lopende procedures ten volle te kunnen uitoefenen. Hij behoudt zich tevens het recht voor om zich na afloop van het onderzoek burgerlijke partij te stellen in het dossier en zijn belangen verder te laten gelden.

Concluant is zoals eerder uiteengezet slachtoffer geworden van ernstige sociale fraude en economische uitbuiting door zijn voormalige werkgever, de vennootschap E. H. (...) BV. Concluant wordt bijgestaan door mr. F. H. (...) (kantoor L. (...)), die instaat voor de arbeidsrechtelijke procedure en de hiermee verband houdende geschillen.

Concluant zijn fysieke aanwezigheid in België is derhalve noodzakelijk voor de opvolging van deze procedures, het afleggen van verklaringen en het verschijnen op zittingen.

Concluant beschikt over het wettelijk recht om achterstallig loon en andere hem toekomende rechten te vorderen. Indien hij het grondgebied zou moeten verlaten, zou hem de facto de effectieve toegang tot de Belgische rechtscollèges worden bemoeilijkt, zo niet onmogelijk gemaakt, gelet op de complexiteit en de praktische vereisten van de lopende procedures.

In zijn hoedanigheid van slachtoffer en belangrijke getuige wenst concluant volledig mee te werken met de bevoegde inspectiediensten en gerechtelijke autoriteiten in het kader van het lopende onderzoek naar de vastgestelde fraude. Een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst zou deze medewerking ernstig hinderen en de waarheidsvinding bemoeilijken.

Gelet op het voorgaande wordt verzocht deze elementen, samen met het bestaan van een lopende arbeidsrechtelijke procedure, in aanmerking te nemen bij de beoordeling van het hoger beroep, teneinde aan te tonen dat het verdere verblijf in België gerechtvaardigd en noodzakelijk is.

De stelling dat concluant de procedure vanuit het buitenland via een advocaat kan volgen, miskent zijn recht van verdediging en zijn recht om te worden gehoord. De aanwezigheid van concluant is essentieel om de feiten persoonlijk toe te lichten, in het bijzonder indien de rechtbank zou beslissen tot het organiseren van een verhoor, een hoorzitting of indien bijkomende administratieve stappen vereist zijn.

7. Schending van de zorgvuldigheidsplicht en het onderzoeksplicht

Uit de stukken blijkt dat concluant naar België is gekomen op basis van de belofte van een legaal arbeidscontract, waarvoor hij aanzienlijke financiële offers heeft gebracht, maar dat hij vervolgens werd opgelicht en economisch uitgebuit.

De situatie van concluant maakt deel uit van een ruimer dossier (E. H. (...) BV) dat door het ABVV is gesignaleerd aan de arbeidsinspectie en de ondernemingsrechtbank wegens vermoedelijke sociale fraude en niet-betaling van lonen.

In een dergelijke context rust op de overheid een verhoogde onderzoeksplicht om na te gaan of de betrokkene niet het slachtoffer is van mensenhandel of ernstige arbeidsuitbuiting, en om hem als zodanig te identificeren en te beschermen. In plaats daarvan wordt concluant louter benaderd als een vreemdeling zonder geldige verblijfstitel en zonder arbeidskaart, zonder dat enig onderzoek blijkt naar zijn statuut als slachtoffer en zonder dat wordt nagegaan of zijn aanwezigheid in België noodzakelijk is om het lopende onderzoek en eventuele straf- of burgerlijke procedures tegen de werkgever te kunnen voeren.

Door zonder dergelijk onderzoek over te gaan tot een bevel om het grondgebied te verlaten, schendt de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht en haar verplichtingen inzake de bescherming van slachtoffers van mensenhandel en uitbuiting.

De uitwijzing zou bovendien de effectieve vervolging van de werkgever en de uitoefening van de rechten van eiser (o.m. inzake achterstallig loon en schadevergoeding) ernstig bemoeilijken of onmogelijk maken."

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het in het verzoekschrift ontwikkelde enig middel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad ziet niet in hoe de artikelen 50, § 2, 1°, en 51, § 2, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit geschonden zouden (kunnen) zijn, daar deze bepalingen betrekking hebben op het niet toekennen van een verblijfsrecht naar aanleiding van een aanvraag voor een verklaring van inschrijving van een burger van de Europese Unie en *in casu* de bestreden beslissing geen antwoord vormt op een dergelijke aanvraag. Bijgevolg mist dit onderdeel van het middel juridische grondslag.

2.3.1.2. Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 40, § 4, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit kan de Raad slechts vaststellen dat een dergelijke bepaling niet bestaat.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motivering van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, 8°, en 13°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker bevel wordt gegeven om uiterlijk op 10 mei 2026 het grondgebied te verlaten omdat hij “niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”, omdat hij “geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit” bezit en omdat hij sinds 9 april 2026 verlies van verblijfsrecht heeft. Ook blijkt uit de motieven van deze beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker dient terug te keren naar Marokko, wijst de Raad er op dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM het vereist is dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat een vreemdeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Deze vreemdeling moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat deze verdragsbepaling kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (*cf.* RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Door in zijn synthesesmemorie louter te stellen dat de vaststellingen in de bestreden beslissing gebaseerd zijn op zijn

verklaringen en erop te wijzen dat deze verklaringen onbetrouwbaar zijn daar hij een analfabete man is en geen tolk of adequate juridische bijstand heeft gekregen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing zijn leven in gevaar brengt of hem in een situatie brengt waarbij hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hij maakt dit evenmin aannemelijk door in zijn syntheseseminarie louter te poneren dat de bestreden beslissing geen concrete afweging bevat van zijn *“reële en actuele kwetsbaarheid”* en daarbij te wijzen op de duur en omstandigheden van zijn verblijf in België, zijn rol als (potentieel) slachtoffer in een lopend onderzoek naar sociale fraude, niet-betaling van lonen en economische uitbuiting, de impact van een onmiddellijke uitwijzing op zijn mogelijkheid om zijn rechten in het kader van het dossier tegen de werkgever uit te putten, zijn sociaal-economische kwetsbaarheid en zijn constante angst voor arrestatie en deportatie, zonder daarbij concreet toe te lichten op welke wijze deze elementen met zich zouden brengen dat hij door de uitvoering van de bestreden beslissing zou worden onderworpen aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker niet betwist dat hij geen medische problemen heeft.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt bijgevolg niet aangetoond.

2.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen betwist verzoeker niet dat hij verklaarde in België geen gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben. Hij werpt in zijn syntheseseminarie weliswaar op dat de vaststellingen in de bestreden beslissing gebaseerd zijn op zijn verklaringen die onbetrouwbaar zijn omdat hij een analfabete man is en geen tolk of adequate juridische bijstand heeft gekregen, doch ook in zijn syntheseseminarie laat hij na enig gegeven aan te brengen dat erop kan wijzen dat hij in België een gezinsleven of minderjarige kinderen heeft.

Aldus geven de beschouwingen van verzoeker geen aanleiding tot de vaststelling dat verwerende partij enig relevant gegeven niet bij haar besluitvorming heeft betrokken of dat er op haar enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die haar zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.3.3. Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

(...)”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 8° en 13°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststellingen dat verzoeker *“niet in het bezit (is) van een*

geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie", "geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit" bezit en sinds 9 april 2026 verlies van verblijfsrecht heeft.

Verzoeker voert in zijn syntheseseminarie aan dat hij in België wenst te blijven en dus werk wil gaan zoeken, maar dat het voor hem tot op heden niet makkelijk was om dit te vinden nu hij slachtoffer werd van ernstige feiten. Hij stelt ook dat hij aanzienlijke kosten heeft gemaakt om in België te kunnen komen werken, dat hij herhaaldelijk gesolliciteerd heeft. Met dit betoog toont hij evenwel niet aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze tot de voorgaande vaststellingen is gekomen.

Verzoeker meent nog dat zijn zoektocht naar werk in de praktijk onmogelijk werd gemaakt door de regelgeving die tewerkstelling afhankelijk stelt van een geldige verblijfstitel, doch hij gaat eraan voorbij dat hij na de beëindiging van de toelating tot arbeid voor rekening van zijn voormalige werkgever over een termijn van 90 dagen kon beschikken om een andere geschikte tewerkstelling te vinden die toelaat aan de nieuwe werkgever om tijdig een nieuwe aanvraag '*single permit*' in te dienen bij het bevoegde gewest. Zijn betoog mist dan ook grondslag. Waar verzoeker nog poneert dat hij geen andere tewerkstelling kon aanvatten aangezien zijn contract en '*single permit*' verbonden bleven aan zijn oude werkgever, terwijl deze zelf het voorwerp uitmaakte van een officieel gerechtelijk onderzoek, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat hij na de beëindiging van de toelating tot arbeid voor rekening van zijn voormalige werkgever over een termijn van 90 dagen kon beschikken om een andere geschikte tewerkstelling te vinden die toelaat aan de nieuwe werkgever om tijdig een nieuwe aanvraag '*single permit*' in te dienen bij het bevoegde gewest. Hoe dan ook doet ook dit betoog geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker "*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie*", "*geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit*" bezit en sinds 9 april 2026 verlies van verblijfsrecht heeft.

Uit artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten moet afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Te dezen betwist verzoeker niet dat hij "*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie*". Er moest hem bijgevolg een bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeven. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat niet zorgvuldig werd gehandeld doordat hij louter benaderd wordt "*als een vreemdeling zonder geldige verblijfstitel en zonder arbeidskaart, zonder dat enig onderzoek blijkt naar zijn statuut als slachtoffer en zonder dat wordt nagegaan of zijn aanwezigheid in België noodzakelijk is om het lopende onderzoek en eventuele straf- of burgerlijke procedures tegen de werkgever te kunnen voeren*". Verzoeker laat overigens na concreet te duiden welke "*verplichtingen inzake de bescherming van slachtoffers van mensenhandel en uitbuiting*" er met het nemen van de bestreden beslissing zouden zijn geschonden.

Zoals blijkt uit wat voorafgaat, is de bestreden beslissing gestoeld op drie afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen verantwoorden, met name 1) dat verzoeker "*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie*", 2) dat verzoeker "*geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit*" bezit en 3) dat verzoeker sinds 9 april 2026 verlies van verblijfsrecht heeft. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Uit wat hiervoor werd uiteengezet blijkt dat verzoeker er niet in geslaagd is om het eerste en het derde motief te weerleggen. Bijgevolg heeft verzoeker, daargelaten de vraag of al dan niet ten onrechte werd besloten dat hij een beroepsbedrijvigheid heeft uitgeoefend zonder in het bezit te zijn van een beroepskaart of een arbeidskaart of een '*single permit*', en dus of hij op 10 mei 2026 daadwerkelijk zich schuldig zou hebben gemaakt aan feiten van zwartwerk, dan wel louter een vriendendienst zou hebben gesteld, geen belang bij zijn kritiek in zijn syntheseseminarie op het tweede motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Ten slotte blijkt uit het voorgaande niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde Minister zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet wordt aangetoond.

Aldus wordt een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet aangetoond. Minstens kan zulke schending niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.3.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen voert verzoeker in zijn syntheseseminarie aan dat de loutere, standaardmatige verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zonder concrete en individuele afweging van de specifieke kwetsbaarheid en de positie van eiser als slachtoffer van mensenhandel en economische uitbuiting, niet voldoet aan de motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel. Hij brengt evenwel geen enkel element bij waaruit kan blijken – en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet – dat hij in België een gezinsleven of minderjarige kinderen zou hebben of dat hij enig medisch probleem heeft waardoor hij niet in staat zou zijn om te reizen of waardoor reizen wordt afgeraden. Aldus weerlegt hij de overwegingen van de bestreden beslissing niet.

Bovendien wenst de Raad erop te wijzen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in deze zin hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Wat de Raad hoger, onder de punten 2.3.3.1. en 2.3.3.2., heeft vastgesteld aangaande de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM geldt eveneens aangaande de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij niet inziet – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht de duur en omstandigheden van het verblijf van verzoeker in België, de rol van verzoeker als (potentieel) slachtoffer in een lopend onderzoek naar sociale fraude, de niet-betaling van lonen en economische uitbuiting, de impact van een onmiddellijke uitwijzing op de mogelijkheid van verzoeker om zijn rechten in het kader van het dossier tegen de werkgever uit te putten, de sociaal-economische kwetsbaarheid van verzoeker en de constante angst van verzoeker voor arrestatie en deportatie verband houden met de uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting voor verwerende partij om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Verzoeker voert in zijn syntheseseminarie nog aan dat hij analfabeet is, maar niettemin werd verhoord en documenten heeft ondertekend zonder bijstand van een tolk of een gespecialiseerd raadsman in vreemdelingenrecht.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, leidt pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, *PPU, M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, *Frankrijk/Commissie*, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, C-288/96, *Duitsland/Commissie*, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, C-141/08 P, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, *Storck/BHIM*, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13, *PPU, M.G. e.a.*, § 40). Het is dan ook aan verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Indien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

Zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoeker niet de gelegenheid zou hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, dan nog dient te worden vastgesteld dat hij *in casu* nalaat concrete elementen aan te brengen die hij had kunnen aanvoeren en die het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad dat artikel 6 van het EVRM enkel betrekking heeft op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Een schending van het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging in de zin van artikel 6 van het EVRM en als algemene beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond. Minstens kan zulke schending niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.5. Verzoeker laat in zijn syntheseseminarie nog gelden dat hij zijn verblijf in België wenst verder te zetten om zijn rechten in het kader van de lopende procedures ten volle te kunnen uitoefenen. Hij wijst erop dat “*de Toezicht op de Sociale Wetten (Arbeidsinspectie), belast met het onderzoek naar de vastgestelde sociale fraude en looninbreuken*”, en “*de Kamer voor Ondernemingen in Moeilijkheden van de Ondernemingsrechtbank, belast met de beoordeling van de financiële toestand en mogelijke ontbinding van de betrokken vennootschap*” reeds werden ingeschakeld en dat hij zich ook het recht voorbehoudt om zich na afloop van het onderzoek burgerlijke partij te stellen in het dossier en zijn belangen verder te laten gelden als slachtoffer van ernstige fraude en economische uitbuiting door zijn voormalige werkgever. Hij stelt dat zijn fysieke aanwezigheid in België noodzakelijk is voor de opvolging van deze procedures, het afleggen van verklaringen en het verschijnen op zittingen, doch hij beperkt zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker toont niet aan – en uit niets blijkt – dat zijn aanwezigheid vereist is voor de procedures waarvan hij in zijn verzoekschrift gewag maakt en dat hij zich niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door zijn raadsman teneinde zijn belangen te verdedigen en achterstallig loon en andere hem toekomende rechten te vorderen. Evenmin toont hij aan dat hij niet nuttig kan worden gehoord vanuit het buitenland, zo dit al vereist zou zijn.

Volledigheidshalve wordt nog vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een rechtsmiddel dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling.

Een schending van de rechten van verdediging, het recht op toegang tot de rechter en effectieve rechtsbescherming wordt niet aangetoond.

2.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zesentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

D. DE BRUYN